

Petőcz András
(1959, Budapest)
költő, író, szerkesztő,
Babérkoszorú-díjas

Petőcz András

Anyámmal együtt, úton a túlsó partra

Alszik az anyám, álmában mozog a szája,
mintha beszélne valakihez, igen, mintha
még akarna valamit mondani, valakivel
biztosan beszélget, *látom*, hogy beszél,

és a szeme, az is mozog a szemhéja alatt,
a szemgolyó, az anyám szeme az, álmodik,
biztosan tudom, *meg a keze!*, rándul egyet,
álmában valamivel küszködik az anyám.

Általmegyünk a túlsó partra, nézd csak,
olyan, mintha épp Kharon ladikja lenne,
mondta valami furcsa mosollyal, három
éve is ennek, vagy négy, balatoni komp,

álltunk a komp elején, bámultuk a vizet,
együtt, anya és fia, zavartan, hogy *együtt*,
nem tudtunk mit kezdeni azzal, hogy így,
hogy magányosan, és mégsem egyedül.

Most van, ami akkor volt, suttogom, és
nézem az anyám, fekszik a kórházi ágyán,
látom az arcát, a száját, és biztosan tudom,
mindez így marad minden időkből ezentúl,

nincsen semmi olyasmi, hogy *Kharon ladikja*,
meg *általmegyünk a túlsó partra*, nem létezik,
csak a jelen van, és a jelenben még együtt,
komp, Balaton, víz, ami *volt-és-van-és-lesz*.

Alszik az anyám, mozog a szája, álmában
velem beszélget éppen, és én válaszolok,
együtt vagyunk, ketten, együtt, semmiféle
magány, így vagyunk ezentúl, mindörökké.